

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ ХРАМЪТ

Превод от английски: Деница Минчева, —

chitanka.info

На 20 август 1917 г., аз — Карл Хайнрих, граф фон Алтбърг-Еренщайн, командир лейтенант от имперската немска флота, командващ подводница U29, предавам тази бутилка и съдържащия се в нея запис на Атлантическия океан в точка, която не ми е известна, но е приблизително на 20° северна ширина и 35° западна дължина, където моят кораб лежи безполезен на морското дъно. Правя това, защото желая да предоставя на обществеността някои необичайни факти — нещо, което по всяка вероятност няма да доживее да направя лично, понеже обстоятелствата, които ме заобикалят са толкова опасни, колкото и странни и включват не само безнадеждното осакатяване на U29, но и увреждането на моята собствена желязна немска воля по катастрофален начин.

Следобед на 18 юни, както бе докладвано по радиото на подводница U61, пътуваща за Киъл, ние торпилирахме британския товарен кораб Виктъри, пътуващ по направление Ню Йорк — Ливърпул, на 45° 16' северна ширина и 28° 34' западна дължина. Дадохме възможност на екипажа им да се евакуира с лодките си, за да получим добър панорамен изглед в записа за Адмиралтейството. Корабът потъна доста живописно — първо носът се издигна високо над водата, докато корпусът се отправи надолу, перпендикулярно на морското дъно. Камерата ни не пропусна нищо и затова съжалявам, че такава добра лента никога няма да стигне до Берлин. Накрая потопихме спасителните им лодки и слязохме под вода.

Когато към залез слънце отново излязохме на повърхността, открихме на палубата тялото на моряк, чиито ръце бяха вкопчени в перилата по крайно любопитен начин. Горкият човек беше млад, доста тъмен и много красив — вероятно италианец или грък и несъмнено член на екипажа на Виктъри. Очевидно беше потърсил убежище на същия кораб, който бе принуден да разруши неговия собствен — още една жертва на несправедливата и жестока война, която английските свине водят спрямо родината ни. Хората ни го претърсиха за нещо, което да вземем за спомен и откриха в джоба на палтото му много странно парче слонова кост, изрязано във формата на младежка глава, увенчана с лавров венец. Колегата ми офицер — лейтенант Кинце сметна, че предметът е много стар и има художествена стойност, така че го взе от мъжете и го прибра за себе си. Нито той, нито аз можехме

да си представим как подобно нещо е попаднало в притежание на един обикновен моряк.

Докато мъртвецът беше изхвърлен зад борда, две случки предизвикаха безпокойство сред екипажа. Първоначално очите на младежа били затворени, но докато влачеха тялото му към перилото те бяха стряскащо ококорени и мнозина изглежда изпитаха странната заблуда, че са неотменно и подигравателно втречени в Шмидт и Цимър, които се бяха надвесили над тялото. Боцманът Мюлер, човек на възраст, който в онзи момент можеше да си намери и по-подходящо занимание стига да не беше такава суеверна елзаска свиня, толкова се развълнува то този факт, че продължи да наблюдава тялото и във водата. По-късно се кълнеше, че след като мъжът потънал на известна дълбочина, крайниците му заели позиция за плуване и той бързо се отдалечил на юг под вълните. Кинце и аз не одобрявахме подобни демонстрации на селско невежество, затова сурово порицахме мъжете, особено Мюлер.

На следващия ден се озовахме в една крайно проблемна ситуация, породена от неразположението на някои от членовете на екипажа. Изглежда нервите им се бяха опънали от дългото пътуване, а и бяха имали лоши сънища. Няколко изглеждаха замаяни и отнесени. След като се уверих, че не симулират тази отпадналост, аз ги освободих от задълженията им. Морето беше доста неспокойно, така че се спуснахме до дълбочина, където вълните не бяха толкова силни. Тук ние бяхме в относителен покой с изключение само на учудващото южно течение, което не можехме да идентифицираме на морските си карти. Стоновете на болните определено бяха дразнещи, но, тъй като изглежда не обезсърчаваха останалите от екипажа, не прибягнахме до крайни мерки. Планът ни беше да останем на място и да пресрещнем лайнера Дасиа, информацията за който получихме от агентите в Ню Йорк.

Рано вечерта излязохме на повърхността и открихме морето не толкова бурно. На северния хоризонт се забелязваше дим от боен кораб, но разстоянието и способността да се потапяме осигуряваха нашата безопасност. Това, което ни безпокоеше бяха думите на боцман Мюлер, които ставаха все по-безумни с настъпването на нощта. Той беше в ненавистно инфантилно състояние и постоянно мрънкаше за някаква своя илюзия. Въобразяваше си, че край илюминаторите се

носят мъртви тела. Тела, които го гледали настойчиво. Тела, които той можел да разпознае, въпреки подпухането, защото ги бил виждал да загиват по време на някой от славните немски подвизи. Той твърдеше още, че младежът, когото бяхме открили и хвърлили зад борда е техният водач. Това беше действително ужасно и ненормално и затова ние оковахме Мюлер и шумно го бичувахме. Мъжете не бяха доволни от това наказание, но дисциплината беше по-важна. Освен това отхвърлихме молбата на група моряци, водени от матрос Цимър, които желяха главата от слонова кост да бъде изхвърлена в морето.

На 20 юни матросите Войн и Шмидт, които предния ден бяха сред болните, изведнъж станаха агресивни. Аз съжалявах, че в офицерския ни състав не е включен лекар, понеже всеки немски живот е ценен, но бесните викове на двамата мъже относно някакво ужасно проклятие сериозно подкопаваха дисциплината затова взехме драстични мерки. Екипажът ги прие доста мрачно, но поне Мюлер изглежда мълкна и вече не създаваше неприятности. Вечерта го освободихме и той тихо се върна към задълженията си.

През седмицата, която последва всички ние бяхме много нервни докато чакахме Дасиа. Напрежението се засили след изчезването на Мюлер и Цимър, които несъмнено се бяха самоубили в резултат на страховете, които ги измъчваха, макар че никой всъщност не ги беше видял да се хвърлят зад борда. Аз бях доволен, че се отървах от Мюлер, защото дори мълчанието им имаше неблагоприятен ефект върху екипажа. Всички останали се бяха умълчали, сякаш криеха спотаен страх. Мнозина бяха болни, но никой не създаваше безредици. Лейтенант Кинце стана раздразнителен заради напрежението и го дразнеха най-дребните неща, например пасажът от делфини, който се беше събрал около подводницата и постоянно се разрастваше, а също и все по-силното южно течение, което не фигурираше на картите ни. Накрая стана ясно, че все пак сме се разминали с Дасиа. Такива пропуски не са рядкост и ние бяхме по-скоро доволни отколкото разочаровани, защото идваше ред на завръщането ни във Вилхелмшейвън. На 28 юни се насочихме на североизток и, въпреки някои доста комични затруднения, свързани с необичайната маса делфини, скоро бяхме на път.

Експлозията в машинното отделение в два часа сутринта дойде като пълна изненада. Не бяхме забелязали нито някакъв дефект по

машините нито невнимание от страна на хората и все пак, без каквото и да е предупреждение, целият ни кораб беше съсипан от огромното сътресение. Лейтенант Кинце забързано тръгна към машинното отделение, където откри резервоара за горивото и повечето механизми натрошени, инженерите Раабе и Шнайдер убити на място. Внезапно се озовахме в действително тежка ситуация. Химичните генератори на въздух бяха непокътнати и можехме да си служим с устройствата за спускане и издигане на подводницата и за отваряне на люковете докато въздухът под налягане и акумулаторните батерии издържат, но не бяхме в състояние да приведем подводницата в движение или да я направляваме. Да търсим избавление в спасителните лодки би означавало директно да се предадем в ръцете на безпричинно ожесточените срещу великата ни немска нация врагове, а след операция „Виктъри“ всички опити да се свържем по радиото с други подводници от имперската флота се бяха провалили.

От момента на инцидента до 2 юли ние се носехме постоянно на юг почти без да имаме никакви планове и без да срещаме други плавателни съдове. Делфините все още заобикаляха подводницата — забележително обстоятелство предвид сериозното разстояние, което бяхме изминали. Сутринта на 2 юли забелязахме боен кораб плаващ под американски флаг и хората станаха много неспокойни в желанието си да се предадат. Накрая се наложи лейтенант Кинце да застреля един матрос на име Траубе, който се застъпваше за този антинемски акт твърде настойчиво. Това укроти екипажа за момента и ние се потопихме незабелязано.

Следващият ден следобед от юг се зададе плътно ято морски птици и морето започна да се надига злокобно. Ние затворихме люковете и изчакахме развитието на събитията докато стана ясно, че трябва да се потопим или вълните, издигащи се като планини ще ни пометат. Налягането на сгъстения въздух и електричеството ни намаляваха и на нас ни се искаше да избегнем ненужната употреба на оскъдните механични ресурси, но в случая няхахме избор.

Установихме се на неголяма дълбочина и, когато след няколко часа морето беше по-спокойно, решихме да се върнем на повърхността. Тук обаче възникна нов проблем, тъй като корабът отказваше да отговаря на командите ни, независимо то всичко, което правеха механиците. Този подводен затвор засилваше страха на мъжете и те

отново започнаха да мърморят за изображението от слонова кост на лейтенант Кинце, но при вида на автоматичния пистолет се успокояваха. Постарахме се да поддържаме горките нещастници постоянно заети и те продължаваха да човъркат машините, макар добре да съзнавахме, че е безполезно.

С Кинце се редувахме да спим на смени. Беше мой ред да спя, когато на 4 юли, в пет часа сутринта избухна общият бунт. Шестте останали свине, които минаваха за моряци, заподозрели, че сме се изгубили и изведнъж изпаднаха в дива ярост за дето бяхме отказали да се предадем на Янките два дни по-рано. Бяха в делириум — проклинаха и рушаха. Ревяха като животни, каквито всъщност си бяха, трошаха инструменти и обзавеждане без да подбират и крещяха някакви глупости за проклятието на фигурата от слонова кост и за мъртвия младеж, който първо се взирал в тях, а после отплувал. Лейтенант Кинце стоеше парализиран и напълно безполезен, което може да се очаква от един мекушав рейнски женчо. Аз застрелях шестимата мъже, както беше редно и се уверих, че никой не е оцелял.

Изхвърлихме телата през двойните люкове и останахме сами на борда на У29. Кинце изглеждаше много нервен и постоянно се наливаше с алкохол. Решихме да поддържаме живота си възможно най-дълго като използваме големия запас от провизии и кислорода, доставян по химически път — никое от тези неща не беше засегнато от безумните изстъпления на онези кучи синове, моряците. Компасите, уредите за измерване на дълбочината и другите фини инструменти обаче бяха съсипани и от там на сетне всичките ни предположения са по-скоро въпрос на налучкване, основано на часовника и календара, а също и на очевидното ни свободно носене във водата, за което съдехме по обектите, които се виждаха през илюминаторите и наблюдателницата. За щастие акумулаторните батерии все още бяха годни за продължителна употреба, както за вътрешното осветление, така и за външния проследяващ лъч. Често осветявахме пространството около кораба, но виждахме само делфините, които плуваха успоредно на нашия собствен неволен курс. Бях научно заинтригуван от тези китове, защото, макар обикновеният *Delphinus delphis* да е бозайник от рода на китовете, които не могат да съществуват без въздух, аз наблюдавах един екземпляр цели два часа и той неизменно си остана под водата.

С времето Кинце и аз приехме, че продължаваме да се движим на юг, като междуременно потъвахме все по-дълбоко. Отбелязвахме морската флора и фауна и четяхме много по въпроса от книгите, които бях донесъл за свободното си време. Нямахме как да не забележа крайно ограничените научни познания на моя спътник. Той нямаше типичен пруски ум, а се отдаваше на въображението си и на фантастичните си идеи, които нямаха никаква стойност. Нашата предстояща смърт му оказваше интересно влияние и той често се молеше, разкайвайки се за мъжете, жените и децата които бяхме пратили на морското дъно. Явно забравяше, че всичко което се прави в служба на немската държава е благородно. След време той стана очевидно неуравновесен. Взираше се с часове в изображението от слонова кост и съчиняваше фантазмагории за изгубените и забравени неща, лежащи в морето. Понякога само за целите на психологическия експеримент аз го насърчавах в тези му брътвежи и слушах безкрайни поетични цитати истории за потънали кораби. Съжалявах го, защото не ми беше приятно да гледам как някой немец страда, но той не беше човек, в чиято компания е достойно да умреш. Самият аз изпитвах гордост, като знаех, че в родината ще почетат паметта ми и синовете ми ще бъдат смятани за мъже, точно като мене.

На 9 август забелязахме морското дъно и включихме мощния проследяващ лъч, за да го огледаме. Беше огромна начупена равнина, покрита предимно с водорасли и черупки на малки мекотели. Тук-там се забелязваха странни предмети драпирани с водорасли и инкрустирани с ракообразни, за които Кинце обяви, че трябва да са древни кораби, лежащи в гробовете си. Едно нещо го удиви — очевидно солиден връх, стърчащ над морското дъно на повече от метър височина в най-високата си точка, около половин метър широк, сравни стени и гладки повърхности, които се срещаха под доста широки ъгли. Аз сметнах, че този връх е част от подаваща се над повърхността скала, но Кинце реши, че е забелязал някаква резба по него. Не след дълго той се разтрепери и се извърна от гледката сякаш тя го плашеше, но не можа да даде друго обяснение, освен факта, че е смутен от гигантските размери, тъмнина, отдалеченост, древност и загадъчност на океанските дълбини. Неговият ум беше пренатоварен, но аз винаги си оставам германец и веднага забелязах два факта: първо, подводницата отлично издържаше налягането на толкова дълбока вода

и второ, онези странни делфини все още ни съпътстваха, въпреки че на тази дълбочина не може да има висши форми на живот или поне така твърдят повечето естественици. Бях сигурен, че по-рано съм преувеличил дълбочината ни, но тъй или иначе беше достатъчно дълбоко, за да може тези факти да се нарекат феноменални. Скоростта, с която се движехме на юг, преценена спрямо морското дъно, беше приблизително същата като онази, която бях изчислил спрямо преминаващите отвън организми в по-горните слоеве.

В 3:15 ч. следобед на 12 август горкият Кинце окончателно полудя. Той се намираше в наблюдателницата и се служеше с проследяващия лъч, а после го видях да идва към библиотечното отделение, където аз бях седнал и четях. Лицето му го издаваше. Тук ще повтора дословно като подчертавам това, за което той настояваше. „Той ни вика! Той ни вика! Чувам го! Трябва да вървим!“ Докато говореше той взе фигурката от масата, сложи я в джоба си и сграбчи ръката ми в опит да ме повлече нагоре по стълбите към палубата. Внезапно разбрах, че той възнамерява да отвори люка и да се гмурне във водите отвън заедно с мен — изблик на убийствена и самоубийствена мания, за който не бях подготвен. Когато се дръпнах назад и се опитах да го успокоя той стана още по-агресивен. Казваше ми: „Ела сега, не чакай да стане късно. По-добре да се разкаеш и да бъдеш опростен, отколкото да се опълчиш и да бъдеш осъден.“ Тогаваше опитах тактика противоположна на успокояването и му казах, че е луд, че за нещастие е загубил ума си. Но той не се трогна и извика: „Ако съм луд, значи това е милост. Нека боговете се смилят над онзи който запази здравия си разум при толкова отвратителен край. Ела сега и бъди луд, докато *той* все още ни вика с милост!“

Това избухване изглежда успокои напрежението в ума му, защото след това той видимо омекна и ме помоли да го оставя да тръгне сам щом не искам да го придружа. Изведнъж ми стана ясно какво трябва да направя. Той беше германец, но от Рейн — без благороднически произход, а и беше потенциално опасен луд. Ако изпълнех самоубийствената му молба, можех незабавно да се отърва от човек, който вече не ми беше сподвижник, а заплаха. Помолих го да ми даде фигурката от слонова кост преди да тръгне, но тази молба предизвика такъв странен смях, че аз не я повторих. После го попитах дали желае да ми остави нещо за спомен или кичур коса за семейството му в

Германия ако се случеше да ме спасят и той отново ми отговори с онзи странен смях. И тъй, докато той се изкачваше по стълбата, аз отидох при лостовите и, като му давах нужните времеви интервали, задействах машините, които щяха да го изпратят към неговата смърт. След като се уверих, че той вече не е на кораба, включих лъча и осветих водата наоколо, като се опитвах да го зърна за последен път. Исках да знам със сигурност дали водното налягане ще го смаже, както е теоретически или тялото му ще остане незасегнато, като тези на безподобните делфини. Не успях обаче да видя мъртвия си приятел, понеже делфините се бяха скупчили плътно около наблюдателницата и ми пречеха да виждам.

Същата вечер съжалих, че не съм взел фигурката от бедния Кинце тихомълком, докато той си отиваше, защото споменът за нея ме бе завладял. Не можех да забравя младежката красива глава с нейния венец от клонки, въпреки че не съм артистичен по природа. Съжалявах също, че няма с кого да разговарям. Кинце, макар и да не беше на моето интелектуално ниво, беше за предпочитане пред никого. Не спях добре онази нощ и се чудех кога ще настъпи краят. Със сигурност шансът да ме спасят бе незначителен.

На следващия ден се качих в наблюдателницата и започнах обичайното си претърсване с лъча. На север гледката не се беше променила през четирите дни, след като бяхме достигнали дъното, но аз осъзнавах, че подводницата вече се движи по-бавно. Когато завъртях лъча на юг, забелязах, че напред морското дъно се снижава в една значителна падина, обсипана с подозрително еднакви камъни, подредени, изглежда, в съответствие с някакъв определен модел. Подводницата се спусна в падината не съвсем плътно по морското дъно и затова скоро ме се наложи да обърна прожектора, така че да свети вертикално на долу. Заради това рязко извъртане кабелът се откачи и минаха няколко минути докато го поправа, но накрая светлината беше възстановена и заля долината под мен.

По принцип аз не съм емоционален човек, но при вида на онова, което електрическият блясък разкри, удивлението ми беше огромно. А всъщност, като човек отгледан сред отличната пруска култура, не трябваше да се учудвам, понеже от геологията и историята ни е известно, че в местоположението на океаните и континентите са настъпили огромни изменения. Пред погледа ми се беше простряла

една объркана съвкупност от разрушени сгради. Всички те принадлежаха към някакъв величествен, но неопределим архитектурен стил и бяха запазени в различна степен. Повечето от тях явно бяха мраморни и хвърляха светли отблясъци на светлината от прожектора. Цялостното впечатление беше, че това е голям град разположен в тясна долина с множество усамотени храмове и вили по околните хълмове. Покривите бяха хлътнали, а колоните съборени, но там все още витаеше усещането за безсмъртно древно великолепие, което нищо не можеше да заличи.

Бях се озовал пред самата Атлантида, която до неотдавна считах по-скоро за мит и изведнъж се превърнах в най-нетърпеливия изследовател. Очевидно в дъното на долината някога е текла река, защото когато огледах картината по-внимателно, съзрях мраморни и каменни мостове и диги, а също тераси и насипи, които някога са били покрити със зеленина и много красиви. В ентузиазма си аз оглупях и се размекнах почти колкото горкия Кинце и затова забелязах със закъснение, че южното течение е изчезвало, благодарение на които подводницата щеше бавно да се спусне над потъналия град, както би го направил самолет на горния свят. Трябваше ми време също да осъзная, че пасажът от особени делфини също е изчезнал.

След около два часа корабът се установи на един павиран площад, близо до скалите, ограждащи долината. От една страна можех да наблюдавам целия град, издигащ се от площада надолу към стария речен бряг, от друг, намирах се в стряскаща близост да фасадата на една богато украсена и отлично запазена сграда, очевидно храм, изсечен в плътните скали. За оригиналната технология на този титаничен обект мога само да правя предположения. Величествената фасада очевидно прикрива просторна вътрешност, ако съдя по множеството прозорци разпръснати по нея. В центъра зее огромна отворена врата, до която се изкачва внушително стълбище и е заобиколена от изящни релефни изображения, напомнящи сцената на някоя вакханалия. Най-внушителни обаче са колоните и фризовете, украсени с неизразимо красиви скулптури. Всичко това очевидно изобразява идеализирани пасторални картини и шествия на жреци и жрици, носещи странни церемониални предмети в чест на един сияен бог. Това изкуство е неповторимо в съвършенството си и, макар да напомня с нещо древната Елада, има своята индивидуалност. То

създава впечатление за ужасна древност, сякаш създателите му се най-отдалечените, а не най-близките предшественици на гръцкото изкуство. Също тъй няма никакво съмнение, че всяка част от това внушително произведение е оформено от голите скали по склоновете на нашата планета. Храмът очевидно е част от скалната стена, обграждаща долината, макар че не мога дори да си представя как са били изкопани вътрешните помещения. Вероятно в центъра му е била някоя пещера или група от пещери. Нито времето, нито потапянето под вода са повредили първоначалното величие на това чудовищно светилище, защото какво друго би могло да бъде това освен светилище, и днес, след хиляди години, то лежи неопетнено и непокътнато сред безкрайната нощ и тишина на океанските дълбини.

Нямам представа колко часа съм прекарал, вторачен в потъналия град с неговите сгради, арки статуи, мостове и във величествения храм с неговата красота и загадъчност. Макар да знаех, че смъртта ми приближава любопитството ми беше всепоглъщащо и аз въртях прожектора наоколо, нетърпелив за нови открития. Светлинния лъч ми позволи да проуча множество детайли, но не успяваше да премине през зейналата врата на изсечения в скалите храм и не разкриваше нищо то вътрешността му. След време изключих лъча, съзнавайки, че трябва да пестя енергията. Лъчите бяха станали доста по-слаби в сравнение със седмиците, през които се носехме по течението. И сякаш изострено от предстоящата загуба на светлината, желанието ми да изследвам водните тайни нарасна. Аз, един германец, щях да съм първият човек, стъпил на тези забравени от векове пътеки!

Намерих и внимателно проверих костюма за дълбочинно гмуркане от заварени метални части и изпробвах преносимите прожектор и въздушен генератор. Очаквах, че ще ми е трудно сам да отворя двойния люк, но вярвах, че техническите ми умения са достатъчни да превъзмогна всяка пречка и лично да се разходя из мъртвия град.

На 16 август осъществих на практика намерението си да изляза от подводницата и с усилие си пробих път през разрушените и задръстени с кал улици до древната река. Не открих скелети или други човешки останки, но събрах богати археологически данни от различни скулптори и монети. Нямам думи да говоря за всичко това. Мога да изразя само възхищението си от тази култура, която вече е била на

върха на развитието си, докато в Европа все още са се скитали пещерните хора, а Нил е течал към морето, невиждан от човешки очи. Други, ръководени от този мой ръкопис, ако той изобщо бъде намерен, трябва да разкрият тези тайни, които аз мога само да загатна. Върнах се в подводницата, когато електрическите ми батерии отслабнаха, реше на следващия ден да разгледам скалния храм.

На 17ти желанието ми да разкри загадката на храма беше нараснало неимоверно и затова преживях огромно разочарование, когато открих, че уредите, необходими да се презаредят преносимите прожектори са били унищожени по време на бунта на онези свине през юли. Гневът ми беше безграничен, но немското ми благоразумие не ми позволи а рискувам да вляза неподготвен в напълно неосветената вътрешност на сградата, която можеше да се окаже леговище на някое неопишимо морско чудовище или лабиринт от проходи, от които да не мога да се измъкна. Можех единствено да насоча прожектора о подводницата и с негова помощ да изкача стълбите до храма и да разгледам фреските вътре. Светлинния лъч обаче проникваше в храма, насочен нагоре и аз напразно се вирах, за да доловя нещо вътре Дори таванът не се виждаше и, макар че направих една-две стъпки вътре, след като изпробвах пода с пръчка, не се осмелих да вляза по-нататък. Всъщност за първи път в живота си изпитвах ужас. Започнах да осъзнавам как са се породили някои от настроенията на бедния Кинце, защото, колкото повече ме привличаше храмът, толкова повече растеше слепият ми ужас от водните му глъбини. След връщането ми в подводницата аз изключих светлината и седнах да помисля. Вече трябваше да пазя електричеството за специални случаи.

Събота, 18-ти, прекарах изцяло в мрак, измъчван от мисли и спомени, които заплашваха да пречупят германската ми воля. Кинце полудя и се погуби преди да е достигнал до тези зловещи останки от едно умопомрачително далечно минало. Дали наистина съдбата беше запазила разума ми само, за да ме привлече неустойимо към край, по-ужасен и немислим, отколкото човек може да си представи? Очевидно нервите ми са сериозно обтегнати и ще трябва да отпъдя тези мисли, присъщи на някой слабак.

Събота вечерта не можах да спя и включих светлината, каквото и да ме очакваше после. Дразнеше ме това, че електричеството няма да стигне за същото време като въздуха и провизиите. Поднових мислите

си за прекратяване на живота ми и проверих револвера си. С приближаване на утрото изглежда съм заспал без да изключа светлината, защото вчера след обед се събудих в пълна тъмнина, за да открия, че батериите са напълно изтощени. Запалих няколко кибритени клечки последователно и отчаяно съжалих, че доста отдавна съвсем недалновидно бяхме употребили няколкото свеци, които носехме.

След като изтля и последната клечка, която се осмелих да прахосам, аз седнах мълчаливо в мрака. Докато обмислях неизбежния край и предшестващите го събития у мен се надигна едно впечатление, което отдавна се е спотайвало в ума ми и, от което един по-слаб и суеверен човек би се разтреперил. Главата на сияйния бог от скулпторите по каменния храм беше същата като онази, изобразена от парчето слонова кост, която мъртвият моряк бе донесъл от морето, а горкият Кинце бе върнал обратно.

Това съвпадение малко ме замая, но не ме ужаси. Само слабият мислител би избързал да нарече уникалното и сложното — паранормално, давайки му по този начин едно примитивно обяснение. Съвпадението беше странно, наистина, но здравият ми разум не позволяваше да свързвам обстоятелства, които логически нямат нищо общо, нито да търся несвойствена връзка между катастрофалните събития след акцията „Виктъри“ и настоящото ми бедствено положение. Усещайки нужда от по-добра почивка, аз взех успокоително и си осигурих още малко сън. Изглежда, че моята нервност се е отразила и на съня им, защото ми се стори, че чувам виковете на давеци се хора и виждам мъртъвци да притискат лица о илюминаторите на подводницата. Сред тези мъртви лица беше и живото саркастично лице на младежа с фигурката от слонова кост.

Трябва да съм много внимателен докато записвам днешното си пробуждане, защото, поради моята отпадналост, във фактите се преплитат доста халюцинации. От психологическа гледна точка моят случай е крайно интересен и аз съжалявам, че не може да бъде научно наблюдаван от компетентни немски органи. Докато си отварях очите първото усещане, което ме завладя, беше желанието да посетя скалния храм. Това желание нарастваше все повече с всеки изминал момент и аз се опитах да му устоя като му противопоставя известна доза страх. След това се появи усещането за светлина посред мрака на изтощените батерии и ми се стори, че виждам някакъв фосфоресциращ блясък във

водата през онези илюминатори, които гледаха към храма. Това предизвика любопитството ми, защото не ми е известен никакъв дълбоководен организъм, който да излъчва подобна светлина.

Преди да проуча, каквото и да било обаче се появи третото усещане, което, поради своята ирационалност, ме кара да се съмнявам в обективността на всичко, което сетивата ми биха могли да доловят. Става въпрос за звукова халюцинация. Усещане за ритмичен, мелодичен звук от някое диво, но прекрасно песнопение или химн, изпълнен от хор, което идваше отвън, през напълно звукоизолирания корпус на подводницата. Убеден в ненормалното състояние на моите нерви и психика, аз запалих няколко кибритени клечки и си налях сериозна доза разтворим натриев бромид, който изглежда ме успокои до там, че звуковата илюзия изчезна. Фосфоресцирането обаче остана и аз трябваше с усилие да подтисна детинското си желание да отида до илюминатора, за да потърся източника му. Беше ужасно реалистично и скоро с негова помощ започнах да различавам познатите обекти наоколо, а също и празната чаша от лекарството, която преди не бях виждал на настоящото ѝ място. Това последно обстоятелство ме учуди и аз прекосих стаята, за да докосна чашата. Беше наистина на мястото, където изглеждаше, че се намира. Сега вече знаех, че светлината или е реална, или е част от толкова упорита халюцинация, че никога няма да се отърва от нея затова спрях да се съпротивлявам и се изкачих до наблюдателницата, за да потърся носителя на светлината. Нима това не можеше да е друга подводница, предлагаща шанс за спасение?

Най-добре е читателят да не приема последвалите събития за реални, защото те минават границата на природните закони и вероятно са изфабрикувани от пренапрегнатото ми съзнание. Достигнах наблюдателницата и открих, че морето далеч не тъй осветено, както очаквах. Наоколо не се виждаха никакви фосфоресциращи растения или животни и градът, чак до речния бряг, се губеше в тъмнина. Това, което видях не беше впечатляващо, гротескно или ужасяващо, но все пак то премахна и последната частица доверие в собствения ми разум. *Защото прозорците и вратата на подводния храм, изсечен в скалите, бяха ярко осветени от едно примигващо сияние, идващо сякаш от огромен жертвен огън вътре.*

Следващите случки са хаотични. Докато се взирах в невероятно осветените врата и прозорци ме споходиха толкова странни видения,

че не мога дори да ги свържа. Въобразих си, че виждам обекти в храма, обекти, които бяха едновременно неподвижни и в движение. Също тъй, изглежда отново чувах песнопението, което се носеше, когато се събудих. А над всичко се надигаха мисли и страхове, свързани с младежа от морето с неговата фигурка, чиито дубликати виждах по колоните и фризовете пред мен. Сетих се за горкия Кинце и се зачудих къде ли лежат тялото му и изображението, което върна в морето. Той ме бе предупредил за нещо, на което аз не обърнах внимание. Но пък той беше просто един мекушав Рейнец, който обезумя пред проблеми, които всеки Прусак бе понесъл с лекота.

Останалото е просто. Желанието ми да вляза в храма се превърна в необяснимо и непреодолимо изискване, което не мога да отхвърля. Собствената ми германска воля вече не контролира действията ми и от тук нататък мога да вземам решения само за незначителни въпроси. Подобна лудост отведе Кинце към смъртта му — неподготвен и незащитен в океана. Аз обаче съм Прусак и разумен човек и ще се възползвам до последно от всичко, с което разполагам, колкото и малко да е то. Когато разбрах, че ще трябва да отида, приготвих костюма за гмуркане, шлема и генератора на въздух, така че да са готови за обличане и веднага започнах да пиша тази набързо съставена хроника, като се надявам, че някой ден тя ще стигне до света. Ще запечатам ръкописа в бутилка и ще я поверя на морето сега, когато напускам подводницата завинаги.

Не се страхувам дори и от предсказанията на безумеца Кинце. Това, което видях не мое да е истина и знам, че собствената ми лудост ще доведе единствено до моето бавно задушаване, когато въздухът ми свърши. Светлината в храма е чиста заблуда и аз ще умра спокойно, като истински германец в тези тъмни забравени дълбини. Демоничният смях, който чувам е плод само на болния ми мозък. Така че ще облека внимателно костюма си и смело ще се изкача по стъпалата към това първично светилище, към тази тиха загадка на неизмеримите дълбини и неизброимите години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.